

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 14.8.2006
KOM(2006) 459 slutlig

**MEDDELANDET FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET,
RÅDET, EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN OCH
REGIONKOMMITTÉN**

**Sjunde meddelandet om tillämpningen av artiklarna 4 och 5 i direktiv 89/552/EEG
”Television utan gränser”, i dess ändrade lydelse enligt direktiv 97/36/EG, för åren
2003–2004**

{SEC(2006) 1073}

MEDDELANDET FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET, RÅDET, EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN OCH REGIONKOMMITTÉN

Sjunde meddelandet om tillämpningen av artiklarna 4 och 5 i direktiv 89/552/EEG ”Television utan gränser”, i dess ändrade lydelse enligt direktiv 97/36/EG, för åren 2003–2004

(Text av betydelse för EES)

1. INLEDNING

Detta meddelande har sammanställts i enlighet med artikel 4.3 i rådets direktiv 89/552/EEG¹ av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television, i dess ändrade lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 97/36/EG² av den 30 juni 1997 (”direktivet om television utan gränser”). Det är kommissionens rapport om tillämpningen av artiklarna 4 och 5 i direktivet³ för åren 2003-2004 (sjunde rapporten) och i första delen redovisas kommissionens yttrande om medlemsstaternas statistik över de andelar som avses i artiklarna 4 och 5 för de TV-program som medlemsstaterna utövar tillsyn över. Enligt artikel 4.3 i direktivet får kommissionen i sitt yttrande särskilt beakta framsteg som uppnåtts i förhållande till tidigare år, andelen premiärproduktioner i programplaneringen, de särskilda omständigheterna för nya TV-programföretag och den speciella situationen i länder med låg audiovisuell produktionskapacitet eller begränsat språkområde⁴. I den andra delen av detta dokument presenteras de viktigaste slutsatserna från medlemsstaternas rapporter.

Syftet med denna rapport, som sammanställs vartannat år är för det första att medlemsstaters statistik skall spridas till övriga medlemsstater, Europaparlamentet och rådet och, för det andra, att kontrollera att åtgärderna för att främja europeisk och oberoende produktion tillämpas på rätt sätt i medlemsstaterna. De tio medlemsstater som gick med i Europeiska unionen den 1 maj 2004 ingår för första gången i denna rapport för perioden efter anslutningen den 1 maj till den 31 december 2004. Kommissionen har lagt särskild vikt vid att se till att de nya medlemsstaterna kan delta i denna komplicerade verksamhet och i överensstämmelse med principen om gradvisa förbättringar uppnå målen i ”direktivet om television utan gränser”, särskilt vad gäller de andelar som avses i artiklarna 4 och 5.

Ytterligare bakgrundsinformation finns i ett arbetsdokument från kommissionen⁵.

¹ EGT L 298, 17.10.1989.

² EGT L 202, 30.7.1997.

³ Benämns nedan ”direktivet om television utan gränser” eller ”direktivet”.

⁴ Kriterierna är inte uttömmande.

⁵ SEK(2006) 1073 – nedan benämnd ”arbetsdokumentet”.

2. KOMMISSIONENS YTTRANDE OM TILLÄMPNINGEN AV ARTIKLARNAS 4 OCH 5

2.1. Allmänna anmärkningar

2.1.1. *Artiklarna 4 och 5 mot bakgrund av en dynamisk europeisk audiovisuell miljö*

Den första allmänna observationen rör den stadiga ökningen av antalet TV-kanaler i Europa. Utvärderingen av medlemsstaternas rapporter visar att det totala antalet rapporterade kanaler som omfattas av artiklarna 4 och 5⁶ ökade från 584 år 2003 till 767 år 2004. Under den föregående referensperioden hade antalet sådana rapporterade kanaler ökat från 472 år 2001 till 503 år 2002. Detta innebär en ökning med 61 % på fyra år (2001-2004) vilken huvudsakligen beror på Europeiska unionens senaste utvidgning år 2004. Även om man bara tittar på EU-15 har det ändå skett en betydande ökning (39 %) från 2001 till 2004 vilket inkluderade en ökning med 12 % från 2003 till 2004⁷. När det gäller antalet kanaler speglar detta den stadiga ökningen av antalet programtimmar och den fortsatt dynamiska europeiska branschen för audiovisuellt utbud⁸.

2.1.2. *Metoder för medlemsstaternas genomförande och övervakning*

Det andra allmänna påpekandet gäller det sätt på vilket medlemsstaterna genomför sina skyldigheter i enlighet med artiklarna 4 och 5 och uppfyller sin rapporteringsskyldighet i enlighet med direktivet.

Kontrollernas art och intensitet varierar ofta avsevärt mellan olika medlemsstater: dvs. daglig övervakning av programmen, statistiska rapporter, undersökningar, urval och, i några fall, endast uppskattningar. Övervakningen kan ha genomförts av en oberoende regleringsmyndighet, av det behöriga regeringsorganet eller av ett privat forskningsbolag. I en del medlemsstater förlitar sig myndigheterna på de andelar som programföretagen rapporterar.

De flesta medlemsstater har gett kommissionen fullständig och omfattande information. Detta är en klar förbättring jämfört med den tidigare rapporteringsperioden då en del medlemsstater utelämnade relevanta uppgifter i sina rapporter om ett stort antal kanaler. Det är endast ett fåtal medlemsstater som fortfarande måste förbättra sin information, särskilt vad gäller de andelar som avses i artikel 5⁹. En medlemsstat har fortsatt att "undanta" ett stort antal satellitkanaler från sin rapporteringsskyldighet enligt artikel 5¹⁰. Kommissionen vill påpeka

⁶ Jfr indikator 1, bakgrundsdokument 1 i arbetsdokumentet ("Dokumentet").

⁷ Denna utveckling bekräftas av uppgifter som offentliggjorts av Europeiska audiovisuella observationsorganet (EAO). Det totala antalet kanaler i EU-15 uppgick i januari 2004 till 881 medan antalet året innan var 780, jfr EAO, Yearbooks 2005/2004/2003, Film, Television, Video and Multimedia, volym 5, tabeller T.21.1. Här ingår nationella public servicekanaler och kommersiella kanaler med tillstånd för analog markbunden sändning samt kabel- och satellitkanaler och digitala marksända kanaler. Här ingår inte icke-europeiska kanaler inriktade på EU:s medlemsstater, kanaler inriktade på tredje land, regionala eller lokala kanaler eller lokala sändningstider på nationella kanaler.

⁸ Jfr diagram 1, dokument 2 i arbetsdokumentet.

⁹ Tjeckien har underlåtit att meddela andelarna för produktioner av oberoende producenter och nya produktioner för över 50 % av de kanaler som omfattas av artikel 5. Frankrike och Sverige har inte meddelat uppgifter om artikel 5 för mer än 20 % av de kanaler som faller inom deras jurisdiktion. När det gäller nya produktioner har Lettland inte meddelat några uppgifter alls och Danmark har bara rapporterat uppgifter för mindre än två tredjedelar av de kanaler som omfattas.

¹⁰ På samma sätt som i tidigare rapporter har Italien i sin statistik systematiskt "undantagit" alla satellit- och kabelkanaler, vilka utgör ca 50 % av alla kanaler som omfattas av Italiens jurisdiktion.

att rapporteringsskyldigheten i enlighet med artikel 4.3 i direktivet gäller för **varje** TV-kanal som faller inom den berörda medlemsstatens jurisdiktion, oavsett sändningsmetod eller tittarandel¹¹. Det är varje medlemsstats ansvar att tillhandahålla en uttömmande förteckning över och fullständiga uppgifter om alla kanaler som omfattas av artiklarna 4 och 5 i direktivet. Medlemsstaterna är inte behöriga att införa generella ”undantag” från direktivets krav utom i de fall som anges i direktivet och då särskilda skäl anges.

Även skillnaderna vad gäller tillämpning och tolkning av direktivet i de olika medlemsstaterna bör nämnas. Till exempel när det gäller kravet om minst 10 % av sändningstiden (minimiandelen), där medlemsstaten enligt artikel 5 då direktivet införlivas själv får välja om andelarna skall baseras på programföretagets **sändningstid** eller på dess programbudget¹². Ytterligare ett exempel: vissa medlemsstater har infört en positiv definition på program som omfattas av artiklarna 4 och 5, vilket gör att det blir svårare att uppnå de andelar som krävs. Andra har direkt införlivat den negativa definitionen av relevant sändningstid i artiklarna 4 och 5, som undantar nyheter, sportevenemang, tävlingar, reklam och teleshopping. Denna och andra skillnader gör det svårare att ta fram jämförande och tillförlitliga uppgifter som visar hur de europeiska TV-kanalerna tillämpar artiklarna 4 och 5. Trots dessa skillnader kan man med ledning av resultaten som presenteras nedan se de viktigaste tendenserna på området och bedöma hur effektiva de olika åtgärder som antagits av medlemsstaterna är¹³.

Kommissionen betraktar dessa ”undantagna” kanaler som ”icke rapporterade” vilket får till följd att Italiens efterlevnad i enlighet med artikel 5 (jfr indikator 5, dokument 1) påverkas negativt av denna försummelse. Italien antog år 2005 nya åtgärder för att anpassa den rättsliga situationen till sina skyldigheter i enlighet med artikel 5. Kommissionen kommer att fortsätta att noggrant övervaka Italiens rättsliga och faktiska tillämpning av artikel 5 när det gäller överensstämmelsen med gemenskapslagstiftningen. Det bör också nämnas att Italien inte följer rapporteringskraven för nya produktioner, som rapporterades som en procentsats av alla europeiska produktioner i stället för en procentsats av europeiska produktioner av oberoende producenter vilket gör det svårare att göra en tvär-europeisk jämförelse eller att ta fram ett EU-genomsnitt. Denna rapporteringspraxis bör anpassas till artikel 5.

¹¹ I artikel 4.3 sägs följande: ”Rapporten skall innefatta en statistisk uppgift om den uppnådda andelen som anges i [artikel 4] och i artikel 5 för vart och ett av de TV-program som faller inom den berörda medlemsstatens jurisdiktion, skälen i varje enskilt fall till att man inte uppnått denna andel och de åtgärder som vidtagits eller förutses för att uppnå målet.”

¹² I praktiken är det bara Frankrike som har använt detta alternativ. För tre satellit- eller kabelkanaler är beräkningen baserad på programbudgeten och för sex markbundna kanaler är den baserad på kanalernas intäkter.

¹³ I detta hänseende har den oberoende studien ”Impact Study of Measures Concerning the Promotion of Distribution and Production of TV Programmes” som tillhandahölls i enlighet med artikel 25 a i ”direktivet om television utan gränser” och som färdigställdes i maj 2005 av David Graham and Associates bidragit till utvärderingen av den ekonomiska och kulturella inverkan av artiklarna 4 och 5 och av genomförandeåtgärderna i EU-15, jfr http://europa.eu.int/comm/avpolicy/stat/studi_en.htm.

2.1.3. Verktyg för analys och utvärdering

Enligt artikel 4.3 i direktivet skall kommissionen säkerställa att artiklarna 4 och 5 tillämpas i enlighet med fördraget. För att bistå medlemsstaterna med deras övervakningsuppgifter har riktlinjer¹⁴ tagits fram för övervakning av genomförandet av artiklarna 4 och 5. Riktlinjerna är avsedda att ge medlemsstaterna vägledning när de fullgör sin rapportskyldighet enligt artikel 4.3 genom att definiera vissa termer och förtydliga viktiga begrepp så att skiljaktiga tolkningar undviks.

Dessutom har en rad indikatorer¹⁵ utarbetats för att medlemsstaternas statistik skall kunna bedömas bättre och mer objektivt.¹⁶ Eftersom medlemsstaterna får införa mer detaljerade eller strängare regler inom direktivets tillämpningsområden¹⁷ bidrar indikatorerna till en bedömning av de framsteg som gjorts i tillämpningen av artiklarna 4 och 5 både på gemenskapsnivå och på nationell nivå.

Detta är den allmänna bakgrunden till kommissionens yttrande såsom det läggs fram i detta dokument. Här fastställs de allmänna tendenserna i tillämpningen av åtgärderna för att främja produktionen och distributionen av europeiska TV-program på **gemenskapsnivå**¹⁸.

2.2. Tillämpningen av artikel 4

I denna del analyseras i vad mån man på europeisk nivå har uppnått den övervägande delen för europeiska produktioner såsom anges i artikel 4¹⁹ i ”direktivet om television utan gränser”.

Den **genomsnittliga sändningstid i EU** som är reserverad för europeiska produktioner i alla berörda kanaler²⁰ i alla medlemsstater var **65,18 % under 2003 och 63,32 % under 2004** dvs. en **minskning med 1,86 procentenheter** under referensperioden. När det gäller resultaten från **tidigare rapporteringsperioder** var den genomsnittliga andelen för europeiska produktioner 66,95 % under 2001 och 66,10 % under 2002 i EU-15. Detta innebär en minskning med 3,63 procentenheter under fyra år i följd (2001-2004). Under sex år (1999-2004) har det skett en sammanlagd ökning med 2,64 procentenheter för sändningen av europeiska produktioner. Den allmänna **tendensen på medellång sikt var alltså stigande**. Ovanstående resultat måste ses mot bakgrund av två viktiga faktorer: För det första gäller uppgifterna fram till och med 2003 EU-15 medan uppgifterna för 2004 inbegriper de tio medlemsstater som gick med i EU den 1 maj 2004. De hade en kombinerad genomsnittlig

¹⁴ Föreslagna riktlinjer av den 11 juni 1999, jfr http://europa.eu.int/comm/avpolicy/regul/twf/art45/controle45_en.pdf.

¹⁵ Jfr dokument 1, arbetsdokumentet.

¹⁶ Till exempel påverkades efterlevnaden (indikatorerna 3 och 4) negativt genom kanaler för vilka inga uppgifter hade rapporterats.

¹⁷ Jfr artikel 3.1: I praktiken har de flesta medlemsstaterna också utnyttjat denna möjlighet (t.ex. undantag för studioproduktioner i Italien eller en positiv definition av relevanta produktioner i Tyskland). Sex medlemsstater (E, F, I, NL, SF, UK) har högre andelskrav än vad som krävs i direktivet för några eller alla TV-företag (t.ex. krav på 60 % sändningar av europeiska produktioner i Frankrike eller 25 % avsatt för produktioner av oberoende producenter i Storbritannien och Nederländerna).

¹⁸ Närmare uppgifter om **tillämpningen i varje medlemsstat** presenteras i **dokument 4** i arbetsdokumentet.

¹⁹ I artikel 4.1 sägs följande: ”Medlemsstaterna skall, där så är praktiskt möjligt och på lämpligt sätt, säkerställa att programföretagen reserverar en övervägande del av sin sändningstid med undantag av tid för nyheter, sportevenemang, tävlingar, reklam, teletexttjänster och köp-TV för europeiska produktioner definierade i artikel 6.”

²⁰ Jfr 2.1.1 ovan. (Indikator 1, dokument 1, arbetsdokumentet).

sändningstid på 61,77 % för europeiska produktioner under perioden efter anslutningen (1 maj 31 december 2004). Med tanke på att programföretag och regleringsmyndigheter i de anslutande medlemsstaterna inte har haft någon erfarenhet av att genomföra och tillämpa åtgärderna för främjande av europeiska produktioner och av att rapportera om deras tillämpning kan en skillnad på mindre än 3 procentenheter under genomsnittet i EU-15 anses som en framgång och det visar att **tillämpningen av artikel 4 i hela EU på det hela taget fungerar**. För det andra bör det nämnas att de genomsnittliga andelarna för europeiska produktioner under de tidigare rapporteringsperioderna enbart baserades på uppgifter från de kanaler som hade de högsta tittarsiffrorna. För rapporteringsperioden 2003-2004 har kommissionen inkluderat uppgifter om alla berörda kanaler, både huvudkanaler och mindre viktiga kanaler, oavsett deras betydelse vad gäller tittarandelen²¹.

I de enskilda medlemsstaterna varierade den genomsnittliga sändningstiden mellan 52,75 % (Irland) och 86,2 % (Danmark) under 2003 och mellan 49,1 % (Tjeckien) och 86,3 % (Danmark) under 2004. Ökningstendensen av den genomsnittliga sändningstiden för europeiska produktioner under referensperioden (2003-2004) var positiv i sju medlemsstater och negativ i åtta.

När det gäller det totala antalet kanaler som har uppnått eller överskridit andelen enligt artikel 4 var den **genomsnittliga efterlevnaden** för alla kanaler i alla medlemsstater **68,20 % under 2003 och 72,80 % under 2004**, dvs. en ökning med **4,60 procentenheter under referensperioden**. Jämfört med föregående referensperiod (69,93 % under 2001 och 74,53 % under 2002) har det skett en **ökning med 2,87 procentenheter på fyra år (2001-2004)**. Detta är ett remarkabelt resultat med tanke på att antalet kanaler, särskilt kanaler med specialinriktningar, ökat under samma tid. Medlemsstaternas genomsnittliga efterlevnad för alla kanaler varierade från 50 % (Belgien och Irland) till 100 % (Finland) under 2003 och från 45 % (Storbritannien) till 100 % (Estland, Lettland, Malta och Slovakien) under 2004. Under referensperioden ökade efterlevnaden i tio medlemsstater medan den var oförändrad i två och minskade i tre.

Ovanstående resultat tyder på att **målen i "direktivet om television utan gränser" vad gäller sändningen av europeiska produktioner lätt uppnås på gemenskapsnivå**. Särskilt om man räknar med de tio medlemsstater som gick med i EU under 2004 är dessa siffror ett uppmuntrande tecken på att artikel 4 tillämpas effektivt i hela Europeiska unionen.

²¹ Även om det tidigare tillvägagångssättet att inte beakta artikel 4 för kanaler som har en tittarandel som understiger 3 % ("minimikriteriet") kan ha haft fördelen av att ge mer "viktade" resultat finns det ingen grund för detta tillvägagångssätt i "direktivet om television utan gränser". I bilaga 7 till arbetsdokumentet visas också att det bara är en mycket liten skillnad mellan den genomsnittliga sändningstiden i EU för europeiska produktioner som sänds i de viktigaste kanalerna (**64,45 % under 2003 och 63,87 % under 2004**) och de som sänds i alla kanaler. I denna rapport, som för första gången även speglar situationen i EU-25, har man därför använt sig av en annan metod och presenterar de genomsnittliga andelarna för europeiska produktioner från **alla** kanaler som omfattas av artikel 4. I **bilaga 7** i arbetsdokumentet anges de kanaler som har tittarandelar på över 3 % och deras respektive andelar av sändningstiden som är reserverade för europeiska produktioner.

2.3. Tillämpningen av artikel 5

I denna del analyseras i vad mån man på europeisk nivå uppnått de andelar som avses i artikel 5 i ”direktivet om television utan gränser”²²..

Den **genomsnittliga andelen för alla berörda kanaler i alla medlemsstater i EU** som är reserverad för europeiska produktioner av oberoende²³ producenter (oberoende produktioner) var **31,39 % under 2003 och 31,50 % under 2004** dvs. en **minskning med 0,11 procentenheter** under referensperioden. Jämfört med **tidigare referensperioder** (37,51 % under 1999, 40,47 % under 2000, 37,75 % under 2001 och 34,03 % under 2002), har det skett en avsevärd minskning med 6,25 procentenheter på fyra år (2001-2004) och en lika stor minskning (6,01 procentenheter) under sex år i följd (1999-2004). Den **allmänna tendensen på medellång sikt var alltså fallande**. Det var anmärkningsvärt att det knappast fanns någon skillnad mellan kanalernas resultat i EU-15 och i de tio medlemsstater som gick med i EU under 2004 och där kanalerna uppnådde en genomsnittlig andel på 31,55 % – vilket t.o.m. är högre än andelen för EU-15 (31,47 %).

På medlemsstatsnivå varierade de genomsnittliga andelarna under 2003 från 15,81 % (Danmark²⁴) till 44,95 % (Österrike) och under 2004 från 16,24 % (Slovenien) till 46,38 % (Österrike). Under referensperioden har den genomsnittliga andelen oberoende produktioner ökat i åtta medlemsstater och minskat i sju. Tendensen var därför stigande i de flesta medlemsstater.

EU-genomsnittet för efterlevnad för kanaler i alla medlemsstater var **78,40 % under 2003 och 81,92 % under 2004** vilket innebär en **ökning på 3,52 procentenheter**. Jämfört med de tidigare referensperioderna (85,02 % under 1999, 84,81 % under 2000, 90,67 % under 2001 och 89,13 % under 2002) sjönk efterlevnaden med 8,75 procentenheter under en period på fyra år (2001-2004) och med 3,10 procentenheter på sex år (1999-2004), vilket innebär en liten minskning efter halva tiden vad gäller efterlevnaden för sändning av oberoende produktioner. Den genomsnittliga efterlevnaden för kanaler i varje medlemsstat varierade från 44 % (Italien²⁵) till 100 % (Grekland, Irland och Finland) under 2003 och från 27 % (Italien²⁶) till 100 % i nio medlemsstater (Cypern, Estland, Grekland, Irland, Lettland, Litauen, Malta, Slovakien och Finland) under 2004. Den genomsnittliga efterlevnaden ökade i sju medlemsstater, låg oförändrad i fyra (varav två på 100 %) och sjönk i fyra. Totalt sett är detta en positiv utveckling.

²² I artikel 5 sägs följande: ”Medlemsstaterna skall där så är praktiskt möjligt och på lämpligt sätt säkerställa att programföretagen reserverar minst 10 % av sin sändningstid, med undantag för tid reserverad för nyheter, sportevenemang, tävlingar, reklam, teletexttjänster och köp-TV, eller alternativt, efter medlemsstatens bedömning, minst 10 % av sin programbudget, för europeiska produktioner, skapade av producenter som är oberoende av programföretagen”.

²³ I den mening som avses i skäl 31 i direktiv 97/36/EG (icke uttömmande kriterier): ”Vid fastställandet av begreppet ’oberoende producent’ bör medlemsstaterna ta lämplig hänsyn till kriterier som ägandet av produktionsföretag, antalet program som levereras till samma programföretag och äganderätten till andrahandsrättigheterna”.

²⁴ Det är värt att notera att både under 2003 och 2004 hade de danska kanalerna de högsta andelarna europeiska produktioner (jfr 2.2 ovan) men samtidigt mycket låga andelar oberoende produktioner vilket tyder på att andelen program som produceras internt i Danmark ligger mycket högt.

²⁵ Såsom nämns ovan anser kommissionen att 39 av 57 ”undantagna” satellitkanaler under 2003 är ”icke-rapporterade” vilket har en negativ effekt på efterlevnaden (Indikator 5).

²⁶ Kommissionen anser att 43 av 60 ”undantagna” satellitkanaler är ”icke-rapporterade”.

Den **genomsnittliga andelen i EU för nya europeiska produktioner av oberoende producenter** (nya produktioner²⁷) låg på **71,66 % under 2003 och 69,09 % under 2004**, vilket innebär en minskning med **2,57 procentenheter** under referensperioden. (Detta är procentenheter som avser alla europeiska produktioner (oavsett om de är nya eller inte) som skapats av oberoende producenter. Jämfört med tidigare referensperioder (53,80 % under 1999, 55,71 % under 2000, 61,78 % under 2001 och 61,96 % under 2002), var det en ökning med 7,31 procentenheter på fyra år (2001-2004) och en ännu större ökning med 15,29 procentenheter på sex år, vilket innebär en ökning med nästan 30 % från 1999 till 2004. Sett ur **ett halvtidsperspektiv har det gjorts avsevärda framsteg i utvecklingen av nya produktioner**.

På medelstatsnivå varierade de genomsnittliga andelarna under 2003 från 31,87 % (Grekland) till 97,50 % (Irland) och från 22,2 % (Cypern) till 100 % (Slovakien) under 2004. En medlemsstat har inte skickat några uppgifter om nya produktioner. I sju medlemsstater ökade den genomsnittliga andelen för nya produktioner, i en låg den oförändrad och i sju minskade den. Under denna rapporteringsperiod utgjorde dessutom nya produktioner över 20 % av de totala relevanta sändningarna, även om de hade minskat något med 1,55 procentenheter på fyra år²⁸.

3. SLUTSATSER

De inrapporterade uppgifterna tyder på att det för första gången har skett en **liten minskning vad gäller sändningen av europeiska produktioner (artikel 4)** på gemenskapsnivå under den nuvarande referensperioden. På medellång sikt (1999-2004) är tendensen emellertid positiv. Vid utvärdering av framstegen i enlighet med artikel 4 måste man ta hänsyn till två faktorer. För det första ingår de tio medlemsstater som gick med i EU under 2004 i siffrorna för 2004. För det andra har beräkningsmetoden ändrats på så sätt att mindre viktiga kanaler med en tittarandel som understiger 3 % nu ingår i de genomsnittliga andelarna för europeiska produktioner. Med hänsyn till dessa faktorer har minskningen varit relativt liten. Dessutom ökade den genomsnittliga efterlevnaden i EU med över fyra procentenheter under denna referensperiod. Dessa resultat visar att tendensen på kort sikt visserligen har varit nedåtgående, men att **sändningen i EU av europeiska produktioner stabiliserats på en nivå som klart överstiger 60 % av den totala relevanta sändningstiden**. Särskilt för de tio medlemsstater som för första gången deltog i denna övervakning är detta en uppmuntrande utveckling. **Tillämpningen på europeisk nivå av artikel 4 i direktivet har på det hela taget varit tillfredsställande**.

När det gäller tillämpningen av **artikel 5** kan den **svaga ökningen** under den nuvarande referensperioden (+ 0,11 procentenheter) ses som en positiv utveckling, med hänsyn till att de tio medlemsstater som gick med i EU under 2004 ingår i uppgifterna för 2004. Från ett halvtidsperspektiv motverkas denna kortsiktiga uppåtgående tendens av en kraftig minskning med över sex procentenheter (eller en minskning med över 16 %) jämfört med genomsnittet för 1999 eller 2001. Denna **nedåtgående tendens vid halvtid** uppvägs i viss utsträckning av följande tre faktorer: För det första har den EU-genomsnittliga **efterlevnaden ökat** under den nuvarande rapporteringsperioden vilket innebär att avsevärt många fler kanaler efterlevde den i artikel 5 fastställda minimiandelen under 2004 än under 2003. Detta speglas också av det

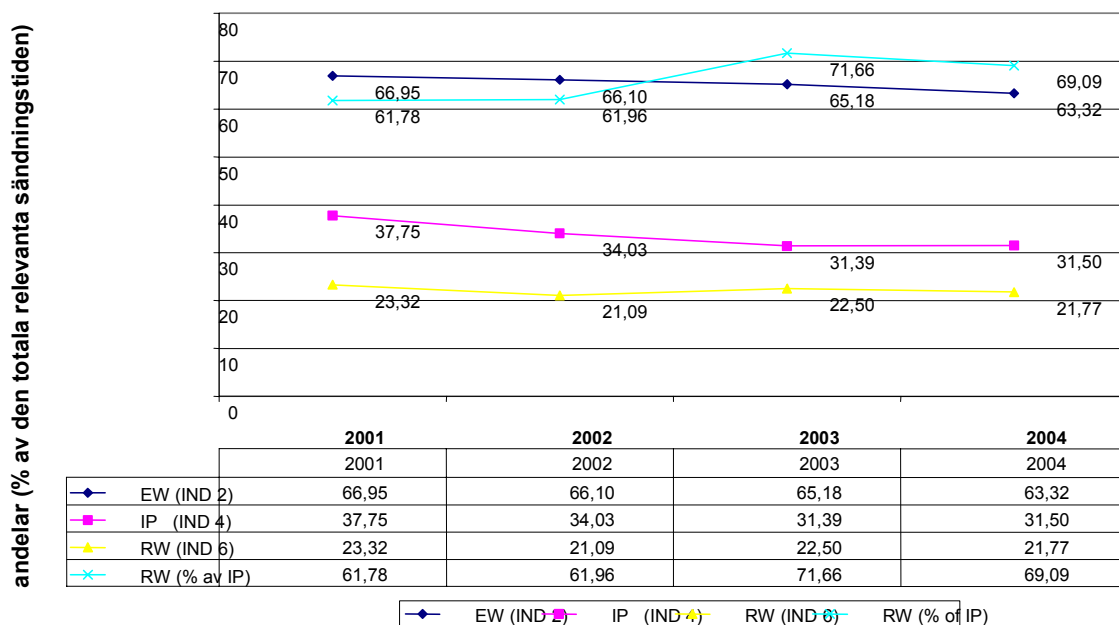
²⁷ Dvs. produktioner som sänds inom fem år efter de producerats.

²⁸ Jfr diagram 2, dokument 2 i arbetsdokumentet.

relativt lilla antal fall där medlemsstaterna inte har skickat information som har minskat avsevärt jämfört med tidigare referensperioder. För det andra **var andelen sändningar av nya europeiska produktioner av oberoende producenter reellt högre**²⁹. Andelen nya produktioner har ökat med 30 % på sex år³⁰. För det tredje måste man komma ihåg att andelarna har fortsatt att ligga på nivåer som **klart överstiger den miniminivå på 10 %** som fastställs genom direktivet. Tillämpningen av artikel 5 har därför på det hela taget varit tillfredsställande.

Sammanfattningsvis tyder utvärderingen av ovanstående resultat och den detaljerade analysen i medlemsstaternas rapporter³¹ på att **målen i artiklarna 4 och 5** i ”direktivet om television utan gränser” har **uppfyllts med god marginal** under den nuvarande referensperioden (2003-2004) liksom under tidigare rapporteringsperioder, både på europeisk nivå och på medlemsstatsnivå, inbegripet de tio medlemsstater som gick med i EU under 2004.

Utvecklingen av de viktigaste indikatorerna 2001-2004 (Gemenskapsnivå)

²⁹ Nya europeiska produktioner har under en period på sex år stadigt legat över en femtedel av den totala relevanta sändningstiden vilket motsvarar ca två tredjedelar av alla produktioner av oberoende producenter. Under 2003 överstegs denna nivå till och med och nya produktioner utgjorde över 71 % av alla oberoende produktioner.

³⁰ I absoluta tal (i förhållande till den totala relevanta sändningstiden) uppvägs denna positiva utveckling emellertid bara av den samtidiga minskningen av oberoende produktioner.

³¹ Jfr dokument 3 i arbetsdokumentet.